

ת"פ 22921/01/16 - מדינת ישראל נגד יוסף מנשירוב

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 22921-01-16 מדינת ישראל נ' מנשירוב

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד עדי זלמן תביעות לכיש
נגד
הנאשם יוסף מנשירוב ע"י ב"כ עו"ד ליאור רונן במינוי הסנ"צ

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירה של תקיפה במקום בו מתקיים אירוע ספורט לפי סעיף 16 א' לחוק איסור אלימות בספורט תשס"ח - 2008.
2. כעולה מכתב האישום בו הורשע הנאשם, המתלונן היה המאמן של קבוצת הכדורגל מכבי קריית גת, בה שיחק בנו של הנאשם. ביום 9.1.16 כאשר התקיים משחק כדורגל בליגה הלאומית, וכאשר רק בסמוך לסוף המשחק ביצע המאמן חילוף, והכניס את בנו של הנאשם למשחק, גידף הנאשם את המתלונן באומרו: **"מה הבעיה שלך, יא שרמוטה"**, ובהמשך חבט במכה בצד ימין של פניו ודחף אותו בעוצמה. הנאשם הורחק מהמאמן על ידי שחקנים והמשיך לגדף את המאמן במילים: **"את התחת אני אפתח לה יא בן זונה, אני אזיין אותך"**.
3. המאשימה ביקשה לגזור את דינו של הנאשם לצד החומרה. היא ציינה כי ההלכה הפסוקה קובעת שיש להחמיר בעבירות אלימות במגרשי ספורט. מדובר בהחלטה מקצועית שנטל המאמן, כאשר על רקע זה בלבד, החל הנאשם לגדף אותו ולהכותו. מעבר לנזק שנגרם למתלונן מהחבלות, נטען כי מדובר במקום הומה כך שלמתלונן נגרמו גם תחושות השפלה וביזוי. המאשימה הגישה שורה של פסקי דין, בהם נקבע כי יש למגר את תופעת האלימות בספורט ע"י ענישה מחמירה, וציינה כי התנהלותו של הנאשם היתה בריונית וחסרת עכבות. המאשימה עתרה למתחם ענישה שבין מאסר קצר ל- 18 חודשי מאסר בפועל, והציגה פסיקה כי בעבירות קלות יותר של אלימות בספורט, נידונו נאשמים למאסר בעבודות שירות.
4. חרף המלצת שירות המבחן, עמדה המאשימה על הותרת ההרשעה על כנה. ראשית, מאחר שחומרת העבירה מחייבת הרשעה. שנית, מאחר ותסקיר שירות המבחן לא מפרט פגיעה קונקרטית בשיקומו של

הנאשם.

5. המאשימה הגישה את מכתבו של המתלונן. המתלונן טען במכתב, כי הנאשם פרץ לעברו לעיני השחקנים והקהל והיכה אותו בחוזקה. הוא ביקש כי הענישה תהיה חמורה, למען יראו וייראו, כדי ליצר כוח הרתעה כנגד מעשי אלימות במגרשי הספורט. לדבריו הוא נאלץ לעזוב את המגרש באמבולנס לבית החולים ונגרמה לו טראומה ממשית מן המעשה.
6. ההגנה ביקשה לאמץ את המלצות התסקיר, לבטל את ההרשעה ולהסתפק בעונש חינוכי של של"צ. הסניגור טען כי הנאשם הודה מלכתחילה בעבירות בהן הורשע בסופו של דבר, אלא שהמתלונן ניסה להאדיר את גודל התקיפה והנזק, כך שלאחר מספר דיונים הגיעו הצדדים להסכמות בהתאם להודייתו הראשונית של הנאשם. הסניגור ציין כי אין מדובר בעבירה קלאסית של אלימות במגרשי ספורט, אשר מבוצעות על ידי אוהדים חמומים, אלא בסכסוך אישי בין אב, שראה בכדורגל את כל עולמו, לבין מאמן, שרק במקרה אירע על מגרש הספורט. נטען כי מדובר באדם ללא עבר פלילי, שהביע חרטה כנה, וכיום בניו לא עוסקים בכדורגל כך שאין סיכון להישנות העבירות. הסניגור הגיש אישור, לפיו הנאשם מועסק באגף ביטחון וסדר בעיריית קריית גת, והרשעתו עלולה לפגוע בהמשך העסקתו בתפקיד זה, ובסיכויי להתקדם ולהשתלב בתפקידים אחרים. הסניגור ביקש לאבחן את הפסיקה הרבה שהוגשה על ידי המאשימה, בטענה שמדובר במקרים חמורים פי כמה מעניינו.
7. הנאשם עצמו ביקש לשאת דברים טרם גזר דין. הוא התנצל והביע חרטה על המעשים שקרו. הנאשם ציין, כי המתלונן לא היה רק מאמן של בנו, אלא גם חבר שלו, וכי הוא עצמו "נגעל" ממעשיו באותו רגע והפסיק ללכת למשחקים. לפני שנה התקבל הנאשם לעבודה בעירייה, והוא חושש כי הרשעה תפגע בהמשך העסקתו.
8. תסקיר שירות המבחן הוא חיובי ביותר. התסקיר מיום 4.12.17 הדגיש כי הנאשם עלה מאזרבייז'אן בהיותו בן 17. הרקע לביצוע העבירות היה, כי עוד משחר הילדות של בניו הוא דרבן אותם לשחק כדורגל, ליווה אותם לאורך כל השנים וראה בכך ייעוד. הנאשם מעולם לא היה מעורב בפלילים והוא ביטא חרטה ובושה על מעשיו, שנבעו מתחושת תסכול. שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם נורמטיבי, המתפקד כהלכה תוך יציבות תעסוקתית ותוך תפקוד משפחתי תקין. משחק כדורגל הופנם אצלו כנותן משמעות לחיים. היום הוא מבין את החומרה שבמעשיו, כך שהסיכון להמשך התנהגות פורצת גבול בעתיד, הוא סיכון נמוך. לאור האמור לעיל, המליץ שירות המבחן, לסיים את ההליכים המשפטיים באפיק שיקומי, על ידי צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה.

סוגיית ההרשעה

9. ההלכה הפסוקה קבעה, כי כאשר נקבע כי נאשם בגיר ביצע עבירה, בדרך כלל יש להרשיעו. העדר הרשעה הוא חריג קיצוני ויוצא דופן. הימנעות מהרשעה אפשרית רק בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ'**

מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337, 341-342 (1997).

10. מאז הלכת כתב, מים רבים זרמו בנהרות הענישה, אולם לב ההלכה, על שני השיקולים המצטברים שנקבעו בו, נותר בעינו. עם זאת נפסק, כי שני השיקולים הללו אינם נבחנים בנפרד. מדובר במערכת איזונים, לפיה כאשר מדובר בעבירה קלה, די גם באפשרות ערטילאית לנזק כדי לאפשר הימנעות מהרשעה, וככל שהעבירה חמורה יותר, יהיה הכרח בנזק מוחשי וקונקרטי יותר שההרשעה תגרום, כדי להימנע מהרשעה, עד שבעבירות מסוימות, לא ניתן יהיה להימנע מהרשעה, תהיה הפגיעה אשר תהיה (ר' ע"פ (מח' חיפה) 5848-09-11 **יסמין טפירו נ' מדינת ישראל**, (22/12/2011) ; ת"פ (ב"ש) 2746-09 **מדינת ישראל נ' רונן ספורטס**, (25/12/2011)).

11. בעניין הרשעה בעבירות של תקיפה, איומים והיזק במזיד, על רקע סכסוך של מה בכך בין נהגים, קבעה כב' השופטת חיות, כתוארה אז, כי אין מקום להימנע מהרשעה: "**כאשר בנאשמים בגירים עסקינן, הכלל הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה ירשיע בית-המשפט את הנאשם ולא ימנע מהרשעתו אלא במקרים יוצאי-דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם בשל ההרשעה לבין חומרתה של העבירה... התלהטות יצרים, שתחילתה בויכוח בין נהגים על עניינים של מה בכך, וסופה - לא אחת - פגיעה ברכוש ובגוף, היא תופעה מדאיגה הקונה לה, לאחרונה, אחיזה במקומותינו ומן הראוי לשרשה...**" (רע"פ 3013/03 **יאיר רוחם נ' מדינת ישראל**, (2003)).

12. בעניין תקיפה הגורמת חבלה של ממש, קבע בית המשפט העליון, כי הגם ששיקומו של הנאשם מהווה שיקול חשוב בשאלת הרשעתו של נאשם, אין הוא מהווה שיקול יחיד. מנגד ניצבים חומרת העבירה ושיקולי ענישה אחרים. על מנת להימנע מהרשעה בעבירה של אלימות שומה להראות, כי מדובר במקרה חריג, בו הרשעת הנאשם עתידה לפגוע באופן חמור בסיכויי השיקום (רע"פ 2765/01 **רז לוינסון נ' מדינת ישראל**, (2001)).

13. בעניין קריאות גזעניות באירוע ספורט, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה, והורה על הרשעה, למרות נסיבות חיוביות ביותר ופגיעה קונקרטית בנאשם. בית המשפט הדגיש, כי גם אם מדובר באירוע חד פעמי וספונטאני ובאדם נורמטיבי, הקורבן איננו רק השחקן, אלא הציבור בכללותו. נקבע כי התופעה של אלימות מילולית שגולשת לאלימות פיזית היא תופעה שבה נתקלים מידי יום ביומו והדרך להילחם בהם היא דרך האמירה הנורמטיבית הגלומה בהרשעה (ע"פ (מח' תל אביב) 19057-10-15 **מדינת ישראל נ' עוז דניאלי**, (14/12/2015)).

14. בעניינו מדובר במעשה אלימות במגרש ספורט, מעשה שלא ניתן להקל בו ראש. יש ממש בטענת המאשימה, לפיה תופעת האלימות בספורט הפכה בעת האחרונה למכת מדינה. מגרשי הספורט, אשר היו אמורים להיות מפלט תרבותי לעריכת תחרויות בעלות ערך חינוכי ובריאותי, הפכו כמעט לזירת עבריינות מסוגים שונים, כאשר שוב ושוב אנו שומעים על בריונות, צעקות גזעניות, ונדאליזם, ובעיקר אלימות במגרשי הספורט בכלל ובמגרשי הכדורגל בפרט.

15. אכן, כעולה ממכתב העיריה **נ/1**, קיימת אפשרות כי הרשעה תפגע בנאשם. אולם, אין מדובר בקביעה וודאית, אלא רק באפשרות. חומרת העבירה, כאשר מדובר באלימות קשה שהופגנה

במהלך משחק כדורגל, כלפי מאמן, על רקע קבלת החלטה מקצועית - איננה מאפשרת בנסיבות העניין להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן ממשי באינטרס הציבורי, המחייב הרתעת הרבים בעבירות אלימות במגרשי הספורט.

16. נוכח כל האמור לעיל, הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה.

מתחם העונש ההולם

17. במסגרת גזירת הדין על בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש לעבירה, בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם בנסיבות העניין ובפסיקה הנוהגת.

18. בעניין ידעי (עפ"ג (חיפה) 1228-09-15 אלרואי ידעי נ' מדינת ישראל, (19/11/2015)), ציין בית המשפט כי: **"חומרת מעשי האלימות של המערער מקצינה נוכח העובדה שבוצעו במגרש הספורט והיא מחייבת תגובה עונשית מחמירה, שתוביל להרתעה ממשית..."** (שם, פסקה 58 לפסה"ד). אין ספק אפוא, כי אלימות על רקע אירוע ספורטיבי, היא בעלת משמעות ייחודית. לא בכדי ייחד לה המחוקק חוק ספציפי, שיש בו החמרה מול הדין הכללי. הערך המוגן איננו רק שלמות הגוף של המותקף, אלא גם שמירה על האופי התרבותי של אירועי ספורט, כפי שתואר לעיל. מאמן מקבל החלטות מקצועיות רבות, שוודאי פוגעות בספורטאי זה או אחר. עלינו כחברה לוודא שמאמן ידע ויחוש, כי החלטה מקצועית שיקבל, לא תוביל לקללות ולאלימות כלפיו.

19. בענייננו, מדובר באב של שחקן, כאשר התפרץ לעבר המאמן על רקע החלטה מקצועית לשתף את בנו במשחק רק בדקות האחרונות, הן בגידופים משפילים ובוטים והן באלימות, שבאה לידי ביטוי במכה בפניו של המאמן ובדחיפה עוצמתית. לא ניתן להקל ראש בחומרת העבירה בה הורשע הנאשם. עם זאת יש להביא בחשבון, כי כתב האישום המקורי היה חמור הרבה יותר, והנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, אשר כלל כאמור רק מכה ודחיפה, ולא מכות אגרופים חוזרות ונשנות, שהופיעו בכתב האישום המקורי. בנסיבות העניין ולנוכח הפסיקה הנוהגת, והערכים המוגנים, נראה לי נכון לקבוע מתחם עונש של בין חודש ל- 12 חודשי מאסר.

גזירת הדין

20. שירות המבחן המליץ להסתפק בעונש של של"צ. השאלה אם קיימות נסיבות המאפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם בהתאם להוראות סעיף 40 ד' לחוק העונשין תשל"ז - 1977 משיקולי שיקום, איננה שאלה פשוטה. שירות המבחן ציין, כי מדובר באירוע חד פעמי, על רקע התנהגות נורמטיבית בדרך כלל, וכי הסיכון הוא נמוך להישנות התנהגות אלימה.

21. עם זאת, בנסיבות העניין ולנוכח ההנחיה שנתקבלה בהלכה הפסוקה, לפיה יש להחמיר בעבירות של אלימות במגרשי ספורט, לא ניתן במקרה זה לחרוג ממתחם העונש ההולם, אם כי משך התקופה אותה ירצה הנאשם יהיה קצר יחסית, כך שניתן יהיה לרצות את המאסר בעבודות שירות, וזאת

בהתחשב בנסיבות החיוביות בתסקיר שירות המבחן.

22. סעיף 19 לחוק איסור אלימות בספורט תשס"ח 2008, קובע כי אם הרשיע בית המשפט אדם בעבריה הקשורה לספורט, שומה לצוות גם על הרחקה ממגרשי ספורט, אלא אם נמצאו נימוקים מיוחדים לחרוג מן האיסור. בנסיבות אלה, יתווסף גם צו כאמור (ר' עפ"ג (מח' חיפה) 1228-09-15 **אלרואי ידעי נ' מדינת ישראל**, (19/11/2015)).

23. נוכח כל האמור לעיל, ולאחר שאני שוקל את מכלול השיקולים לחומרה ולקולה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חודשיים מאסר בפועל, אותם ישא הנאשם בעבודות שירות בישיבת ההסדר בקריית גת בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות. הנאשם יתייצב לריצוי עבודות השירות ביום 9.4.2018 במשרדי הממונה על עבודות השירות שליד כלא באר שבע. הנאשם מוזהר כי אם יפר את הנחיות המפקח הישיר או הממונה על עבודות השירות אפשר שהמאסר ירוצה בפועל ממש.

ב. ששה חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים, בהתאם להוראות סעיף 52 (ג) לחוק העונשין תשל"ז 1977, שלא יעבור כל עבירת אלימות.

ג. צו איסור להיכנס למקום בו מתקיים משחק כדורגל לתקופה של שנה מהיום, בהתאם להוראות סעיפים 18 ו- 19 לחוק איסור אלימות בספורט תשס"ח 2008. הבאתי בחשבון כי הנאשם היה מנוע כניסה למגרשים במהלך ההליך המשפטי.

ד. פיצוי למתלונן עד תביעה 2 בכתב האישום בסך 4,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.7.18 ויועבר למתלונן לפי פרטים שתמסור המאשימה.

ה. קנס כספי בסך 500 ₪ או 14 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.8.18.

24. העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום לבימ"ש המחוזי.

ניתן היום, ו' אדר תשע"ח, 21 פברואר 2018 במעמד הצדדים.